

TIHOMIR PERCAN (29. 5. 1982. – 24. 6. 2020.)

Tihomir Percan rođen je u Puli 29. svibnja 1982. godine. Osnovnoškolsko obrazovanje završio je u Krnici. Nakon završene srednje škole u Puli, upisao se na studij arheologije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i diplomirao 2008. godine. Još je tijekom studentskih dana iskazivao zanimanje za arheologiju i arheološka istraživanja sudjelovanjem na brojnim terenskim iskopavanjima u Istri i Podravini.

U Hrvatskom restauratorskom zavodu zaposlio se 2006. godine. Radio je na Odjelu za kopnenu arheologiju sa sjedištem u Juršićima; od 2010. na radnom mjestu konzervatora arheologa, a 2019. godine stekao je zvanje višeg konzervatora arheologa. Vodio je sustavna i zaštitna arheološka istraživanja, a u brojnim drugim istraživanjima bio je važan (često i nezamjenjiv) član stručnog tima.

Većinu bogatog radnog iskustva stekao je na nalazištima diljem istarskog poluotoka, vodeći terenska istraživanja nalazišta Ljubićeve pećine kod Marčane, prapovijesnih gradina Glavica kod Markocije, Sv. Križa kod Završja, sv. Martina na Limskom kanalu, prapovijesne gradine i srednjovjekovnog utvrđenog naselja Stari Rakalj, ostataka srednjovjekovnog kaštela u Barbanu, srednjovjekovne crkve sv. Teodora, prapovijesnih i srednjovjekovnih gradskih bedema u Mutvoranu, gradskih bedema u Plominu, crkve sv. Foške u Batvačima, željeznodobnog nalazišta kod Berma i drugima.

Njegov primarni znanstveni interes bio je vezan uz istraživanje prapovijesnih razdoblja istarskoga poluotoka, čemu je posvetio najveći dio vremena te je, zahvaljujući tome, postao jedan od eminentnijih stručnjaka na tom području. Bio je doktorand na Univerzi na Primorskom, Fakulteti za humanistične studije u Kopru, s temom „Limski zaljev na prijelazu tisućljeća – problem prelaska kasnog brončanog u starije željezno doba Istre“.

Brojna istraživanja bila su popraćena znanstvenim i stručnim radovima, koje je objavio u znanstvenim časopisima te kao poglavlja u monografskim izdanjima. Rezultate svojih istraživanja predstavljao je na izložbama i brojnim predavanjima na međunarodnim znanstvenim skupovima. Iz bogatoga opusa ističe se organiziranje izložbe i kataloga *Ljubićeve pećina*, rezultat suradnje Hrvatskog restauratorskog zavoda i Muzeja prapovijesne antropologije iz Monaka, koja je prvi put otvorena u Monaku 2013. godine. Rezultati tih višegodišnjih istraživanja prezentirani su i hrvatskoj javnosti na nekoliko izložbi u Puli i Koprivnici. Rezultate zaštitnih istraživanja prapovijesne gradine Sv. Križ kod Završja prikazao je izložbom i katalogom *Sv. Križ: gradina kroz vrijeme*, u Završju 2017. godine i u Augustovu hramu u Puli, ostvarenom u suradnji s Arheološkim muzejom Istre 2018. godine.

Uz niz članaka u stručnim časopisima, bio je i autor u monografijama o *Zaštitnoj arheologiji na trasi magistralnog*

plinovoda Pula - Karlovac (2007.), *Tarsatički principij* (2009.), *Nove arheološke spoznaje o donjoj Podravini* (2013.) i *Claustra patafacta sunt Claustra Iuliarum... Recentna arheološka istraživanja na području kasnoantičkog obrambenog sustava* (2019.), gdje je obradio različite teme iz više razdoblja.

Njegov rad bio je obilježen visokom razinom stručnosti. Često je bio inovativan, primjenjivao je suvremene istraživačke i dokumentacijske tehnike, a njegova otvorenost prema suradnji sa stručnjacima s različitih znanstvenih područja obogaćivala je svako istraživanje koje je vodio. Njegov entuzijazam, usporediv s entuzijazmom mladog arheologa, nije ga napuštao kako je radni vijek odmicao, a i brojni su se kolege osjećali ugodno u radnom okružju koje je stvarao. Tihomir je bio veliki zaljubljenik u kuhanje; redovito je uveseljavao kolege svojim kulinarским umijećem, često i na terenu.

Tragičan odlazak Tihomira Percana u počecima najboljeg dijela njegove karijere prekinuo je brojne planove koji su trebali biti realizirani, ostavljajući veliku prazninu u životima ljudi s kojima je surađivao. Njegov radni vijek, iako nažalost kratak, rezultirao je stručnim i znanstvenim opusom kojim je pridonio hrvatskoj arheologiji i koji će pomoći budućim generacijama arheologa.

Teško je pomiriti se s činjenicom da smo ostali bez istinske ljudske veličine, bez čovjeka kojega je bilo tako lako zavoljeti i s kojim je bilo zabavno provoditi vrijeme. Njegovim smo odlaskom izgubili puno, ali ostaje utjeha da je uvijek živio punim plućima, i to do posljednjeg trenutka, ispravno i u skladu sa svojim uvjerenjima. Iza njega ostaje prekrasna ostavština. Puno ljubavi, puno prijateljstva, puno sjećanja koja mame osmijehe na lica, puno arheoloških otkrića, projekata... ■